Ч. 64. Четвер 20 марта (2 цьвітня) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на [illegible]ий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Новий закон про нищене пошести у безрог. — З ради державної. — Конґреґациї у Франциї а Ватикан.)

Вчера внесло правительство в палаті послів новий проект закона о охоронї безрог перед пошестию. Новий закон ріжнить ся від давного головно тим, що коли давнїйший заводив безусловне вибиванє безрог в околицях навіщених пошестию, то новий допускає вибиванє лише у виїмкових случаях. Именно коли через вибитє безрог можна надіятись, що пошесть скоро винищить ся, то полїтична власть може зарядити се без рекурсу. Вибиті безроги можна буде з'ужиткувати тілько по ветеринарских оглядинах. Здохлі або вибиті, а не відповідні до ужитя безроги мають бути відповідно до приписів знищені. Дотеперішні приписи о відшкодованю мають бути не змінені. Згадані зміни викликав дотеперішний досьвід, именно спостереженє, що більша часть недужих безрог звичайно приходила до здоровля. Також що до з'ужиткованя мяса убитих безрог видано лагіднїйші приписи, а то на підставі ореченя найвисшої санїтарної ради, що під певними услівями мясо з зараженних безрог людям не шкодить. Мясо з таких безрог може бути ужите, коли они не дуже вихудли. Части з таких безрог буде вільно варити і вудити. Спродавати буде вільно з відповідною декларациєю лише не більше, як по три кільоґрами і з виключенем заводових торговців.

Тепер правительство пійшло ще дальше і відмавляє Ватиканови взагалі права впливати на именованє епископів, а таке поведенє викликало очивидно в Росиї велике невдоволенє, так що спершу говорено навіть про виповідженє конкордату. Тимчасом як пізнїйші вісти доносять, нї одна нї друга сторона не хоче такого рішучого кроку і спір між Ватиканом Франциєю буде полагоджений в мирній дорозї. Після всякої імовірности в спорі уступить не Ватикан, а французке правительство.

На вчерашнім засїданю палати послів по відчитаню кількох інтерпеляций і відповіди п. міністра оборони краєвої на інтерпеляцию пп. Фоллїнґера і Ґрабмаєра в справі поєдинків у войску, приступила палата до дневного порядку, именно в справі наглих запомог з причини елєментарних нещасть. По промовах кількох нїмецких послів справу полагоджено і приступлено до доповняючого вибору одного члена угодової комісиї. Пп. Хоц і Толлїнґер внесли отворенє дискусиї над відповідию міністра краєвої оборони, що палата ухвалила. На тім засїданє замкнено і назначено слїдуюче на пятницю рано. По тім засїданю посли роз'їдуть ся на сьвяточні фериї і палата збере ся на дальші засїданя в половинї цьвітня.

З Риму доносять, що напруженє між Римом а Парижем з причини борби з конґреґациями не таке сильне, як зразу голошено. В справі монаших чинів курия римска в дотеперішній виміні гадок признала, що в деяких епархіях монахи присвоїли собі права суперечні з інтересами держави. Справа з конкордатом також не стоїть на вістрю меча, бо о виповідженю конкордату не думають тепер нї французке правительство, нї курия римска. Спір між французским правительством а римскою куриєю з причини виступу правительства против духовних конґреґаций викликав ще й другий спір, що крутить ся коло інтерпретациї сего уступу конкордату, котрий говорить о именованю епископів у Франциї. Виступ правительства против конґреґаций спинювало і утруднювало становище епископів, котрі виступили против правительства і заохочували конґреґациї до опору. Своє поступованє опирає правительство на постанові конкордату заключеного з римскою куриєю в 1801 роцї, в котрім сказано, що при начальнику держави лишаєсь право именувати епископів, котрі мають складати єму присягу вірности і не сьміють висьвячувати иниших сьвящеників, як лиш догідних правительству.

---

6)

РОЗПЛАТА.

(З французского — Франсоа Коппе).

(Дальше).

Мати і дитина здорові.

В чверть години по тім сьвященик висїв з карити перед новим домом на улици Ренн і спитав сторожа, чи дома пан Анрі Бірталь?

Сторож, видно, дуже поважний чоловік, з сивою бородою, в шляфроцї і фезї, був затоплений в читаню вступної статї, любуючи ся приємною теплотою коминка; в гніві на перешкоду, тай то ще зі сторони сьвященика, він з погордою буркнув:

— На третім поверсї в лївої сторони — відтак знов цілковито затопив ся в полїтицї.

На третім поверсї, на бляшаній дощинцї вказаних дверий, сьвященик перечитав: „Анрі Бірталь, архітект“, а над дверми замітив ґіпсову фіґурку з фриза Партенона. Чи не хотїв тим Анрі Бірталь сказати, що він сам кождого часу готов здвигнути такий самий храм Мінерві або Юпітерови, але не маючи подібного замовленя, виконує і менше значні роботи?

На давінок сьвященика двері поспішно отворила відражаючого виду старушка в білім чипци: побачивши сьвященика, она видко з розчарованєм крикнула:

— Господи, се таки ще не повитуха!

— Бою ся, чи не прийшов я не в пору, — змішано проговорив сьвященик, — але всеж таки, чи не можна би на хвилиньку попросити пана Бірталя...

— О! розумі ся, ви можете війти — сказала старушка. — Прошу, тут до кабінету пана Бірталя, сам він тепер при жінцї; коло полудня она почула перші болї... Я сейчас пришлю вам єго.

Она провела сьвященика до кабінету архітекта, де на високім столї, осьвіченім ґазовим сьвітлом, лежав розложений ґазовий плян.

Сьвященик з нудоти став розглядати плян. То був плян маленького зелїзничого двірця, які звичайно бувають на провінциї на бічних шляхах, де поміж шинами. Так, то був маленький, з педантичною точностию нарисований дворець зі звичайними прибудованями і коли сьвященик підняв очи і глянув на стїни кабінету, побачив богато иниших рисунків і акварель, що також представляли двірці, як дві каплї води подібні до першого. Очевидно двірцї були специяльностию Арні Бірталя — специяльність дуже не занимаючого рода, коли представити собі одновидність будов, в котрих все до послїдної дощинни наперед було обчислене так точно, що одним і тим самим ключем можна було отворити замки всїх комнат по двірцях зелїзничих вздовж цїлого шляху.

Сьвященик, котрого трохи налякав грецкий фриз над входовими дверми, тепер успокоїв ся. Видко, що Бірталь ще не дійшов до будованя храмів і королївских палат, хоч валяючий ся в кутї комнати плян реставрованих термів Каракалї велїв догадувати ся, що він був в Італиї і подібні річи були єго мрією. А так без сумніву, він був убогим, а сьвященик, що приніс єму богатство, вже вперед тїшив ся єго радостию.

Незвичайно різкий голос дзвінка при входних дверях відвів увагу сьвященика від злорадних взірців. В передпокою він почув радісний оклик старушки, потім другий жіночий голос, слабий, але енерґічний і наконець скрип отвираних дверий, із за котрих доносив ся жалїбний стогін.

В кілька хвиль потім війшов до сьвященика в сірім, домовім одязї сам господар дому, Анрі Бірталь. Се був гарний, молодий чоловік, русявий, збудований мов Геркулес з широкими раменами і тонким станом. Він міг мати найбільше трийцять лїт. Голова єго пригадувала старинні статуї, голубі очи висказували щирість і чесний характер, дещо за великі рожеві губи, над котрими сьміло закручував ся вусик, показували два ряди осліплюючо білих зубів, так і здавали ся бути сотворені лиш до сьміху.

— „Отсей молодець міг би на перший погляд закрутити голову кождій дївчинї“ — подумав собі сьвященик.

Новинки.

Львів дня 1 го цьвітня 1903.

— **Іменованя.** Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала укваліфікованих підофіцирів: Генриха Карча, Кароля Вільгельма Вольфа, Евгенія Паляцку і Мартина Козолубского канцелістами скарбовими в XI. клясї ранги.

— **Читальня „Просьвіти" в Чорткові** отворена 15 лютого 1903, уряджує в недїлю, дня 5-го цьвітня 1903 в сали уряду громадского в Чорткові аматорске представленє. Відогране буде: „Перше поумирали, потому ся побрали", оригінальна комедия в 2 діях з житя маломіщаньского П. Карпенка. Розпічне і закінчить сольо тенорове. Ціни місць: Крісло первородне 2 К, крісло другорядне 1 К, вступ на салю 40 сот., для селян читальників 20 сот. Видїл читальнї відзиваєсь до всїх Русинів місцевих і замісцевих і просить о численну участь.

— **Репертуар руского театру у Львові.** Друге представленє в сали товариства „Gwiazd-и" ул. Францїшканьска ч. 7. Субота, дня 4 цьвітня; „Скапаний сьвіт", штука в 4 діях В. Оркана, перший раз з епільогом „Ніч".

— **З товариства „Труд".** Отсим маємо честь завідомити, що з днем 1 цьвітня 1903 відкриваємо в льокалях нашого товариства у Львові (Ринок ч. 39 І. поверх) Сальон Мод під управою властительки концесіонованої школи модниярства знаної з своїх гарних та солїдних виробів модиярских п. Анни з Єсерів Григоровичевої. Завданєм нашим буде як найсовіснїйше услужити нашим П. Т. Гостям капелюхами найновійшого париского фасону в солїднім і гарнім викінченю по цїнах найприступнїйших. Просимо відвідати наш сальон мод, а надіємо ся, що численними закупнами наших виробів піддержите се перше руске предприємство наше. Замовленя письменні залагоджує ся відворотною почтою. — *Дирекция.*

— **Еміграцийний обманець.** З Нового Торга доносять, що міщанин Войтїх Совіньский, агент еміграцийної фірми Місслера в Бремі, зарвав людий, що вибирали ся до Америки, на 1.700 К і сам утік за море.

— **Втеча арештанта.** Заряд міских арештів повідомив вчера полїцию, що звідтам втїк 18-лїтний Григорий Мудриковский. Мудриковский єсть середного росту, худощавий і був одітий в арештанцку одїж.

— **Нещастна подія.** В домі при ул. Замарстинівскій ч. 25 лучила ся оногди перед полуднем сумна пригода. 12-лїтний Франц Романишин, син челядника кравецкого, нездужаючий вже від довшого часу на падавку, дїставши як-раз нападу тої хороби, упав в калабаню, находячу ся на обійстю дому, і заким ще поспішено єму з помочию, бідний удушив ся.

— **Страшне самоубийство женщини.** В Олєрсдорф в Долїшній Австриї, жінка крамаря, Ева Людвіґ, зробила собі смерть в страшний спосіб. Єї знайдено вже неживу, скулену в двоє в якійсь з підрізаним горлом і з відрізаною лївою рукою. Позаяк було підозрінє убийства то із суду в Мацен приїхала зараз судова комісия а та розслїдивши справу на місци, прийшла до того переконаня, що нещаслива женщина сама собі смерть зробила. Она роздобула звідкись довгий і дуже острий різницкий ніж і одним прорізом межи суставами відрізала собі руку зовсїм. Відтак хотїла повісити ся, як то видко було із зашморку, зробленого з постронка, привязаного до щебля на драбинї; але що того не могла зробити, очевидно для браку лївої руки, то влізла на скриню, скулила ся в нїй і там підрізала собі тим самим ножем горло з такою силою, що цїла шия аж до костий була розрізана. Лїкарі кажуть, що нещаслива могла допустити ся того страшного самоубийства лиш в пристучі божевільности.

— **В Язлівчику,** повіта брідского, убило зрубане дерево в громадскім лїсї дня 21 марта по полудни около 2 год. Харитину Грацішин, жінку Михайла. Пригода стала ся внаслїдок неосторожности Антона Гаврилюка.

— **Жертва забобону.** З Будапешту доносять о такій сумній пригоді: Господареви Йосифови Семкович ворожив хтось перед многими роками, що єго жінка буде лиш доти жити, доки буде рости груша, посаджена в день єго весїля. Сего року груша змерзла і Семкович хотїв єї зрубати. В тій роботі хотїла єму перешкодити єго забобонна жінка в тій хвили, коли він замахнув ся сокирою, щоби зрубати дерево. Нещасливим случаєм замість в дерево, рубнув він жінку так сильно в голову, що розрубав єї і жінка в тій хвили погибла.

— **Незвичайний вік.** В селї Маревка в Росиї (в смоленьскій ґубернїї) жиє 128-лїтний старик, що зове ся Сінїца. Походить він з села Випольсова, де родив ся 1785 р. Сінїца є високий ростом і кріпко збудований. Видить і чує ще дуже добре; загалом є здоровий і сильний і кождої недїлї, чи лїто чи зима, ходить до церкви в другім селї, віддаленім на пів милї. Хоч має вже 128 років, робить ще чоботи. також може ще повняти лекші роботи у стайни та годувати дріб. Памятає все минуле незвичайно. Живо в очах стоять єму часи царицї Катарини. Батько старика дожив 80 років, мати ще більше, бо аж 120 років, мати аж до смерти працювала на поли. Через цїле житє ніяка тяжша хороба не чіпала ся Сінїци.

— **Огні.** З Яворівщини доносять, що там згоріло 2 морґи лїса, належачого до латиньскої парохії в Яворові. Дня 26 марта о 10 год. вечером вибух огонь на поді стайнї уланів в Яворові в наслїдок неосторожности жовнїра, котрий ходив з лямпою по сїно. Звиж 100 коний треба було випустити із стайнї, котрі переполошені розбігли ся на всї сторони. Огонь щасливо угашено а конї другого і третого дня половлено в сусїдних селах, в Городку, Судовій вишни, Любачеві і Раві рускій. Впрочім не було ніякої нещасливої пригоди. — У Воютичах, повіта самбірского, згоріло дня 27 марта с. р. вісїм загород селяньских, а шкоду обчислюють на 6.450 корон. Всї погорільцї були обезпечені, але лиш на загальну суму 4.500 корон. Займило ся від хати селянина Ілька Гриника в наслїдок лихої будови комина.

— **Кілько варт винахідник.** З Риму доносять, що акцийне товариство для ризиску винаходів Марконї'го, звістного винахідника телєґрафу без дрота забезпечило его на случай смерти в кількох анґлїйских товариствах асекурацийних на суму 3,750.000 франків. Сума та має обезпечити товариство від страт, наколи би Марконї за вчасно помер. Отже винахідник Марконї представляє собою для товариства вартість чотирох міліонів без чверти, і то лиш в такім случаю, наколи би він за скоро помер; коли буде довше жити, то спекулянти сподївають ся очевидно більше на нїм заробити.

— **Страшною смертию** згинув дня 27 марта двайцятилїтний Станислав Туткалюк, робітник в паровім тартаку Альбіни Уґер в Гусятинї. Брат єго Стефан, що єсть машинїстом при тім тартаку, завізвав єго до помочи при заложеню паса трансмісийного на моторове колесо. Колесо вхопило нещасливого так борзо за полу, що єго мимо зараз задержаного мотора, видобуто вже непритомного з поломаними руками і ногами та розгнетеною грудию. Нещасливий ще лиш слабо застогнав і згинув. Слїдство показало, що причиною цїлого нещастя була власна неосторожність погибшого.

— **Лихвар Тінтенфас.** З Перемишля доносять, що там арештовано дня 30 марта небезпечного лихваря Тінтенфаса, котрий позичав офіцирам перемиской залоги гроші на дуже великі проценти.

Але в тій хвили молодий красавець, котрий, здавало ся, скорше був призначений природою до борби з центаврами і тілько завдяки нашій нужденній цивілізациї засуджений був на рисованє хіньским тушем маленьких двірцїв, находив ся в сильній і зле укриваній тревозї.

— Простіть, що мусїли на мене так довго чекати, отче — промовив він дрожачим від зворушеня голосом. — Вам певно сказали, що моя жінка, моя бідна Цецилія.... То єї перші роди, вже чотири роки, як ми подружили ся.... Зачало ся около полудня і цїлих десять томлячих годин!... О, як страшно видїти терпіня дорогого єства і не мати сили єму нічим помогти! І ще раз простіть, отче, тепер я вповні на ваші услуги. Будьте ласкаві, сідайте.

Хоч по вигляді сьвященика Мулена трудно було догадувати ся, щоби він мав порученє від париского архиепископа замовити плян на який небудь величавий храм, то все-ж таки архітект в дусї надіяв ся, що сьвященик приносить замовленє і от предложить єму реставрацию церкви, монастиря, школи, або чого небудь в тім роді. Длятого він з цїлої сили старав ся побороти зворушенє і мнимого клієнта гарно приняти.

— Ви чейже вибачите мою не в пору візиту в таку критичну хвилю вашого житя, коли дізнаєте ся, що привело мене до вас — промовив сьвященик, виймаючи з кишенї звістну мошонку. — Приготовіть ся почути дуже радістну вість. Ваш давний банкир Ренодель....

— Сей негідник!

— ....вертає все, що захопив у вас і других. Він просив мене передати вам сей вексель, виставлений на суму 567.899 франків.

Чорт возьми, таже се лїпше як всї замовленя! Коли би сам хіньский богдихан, з дружиною всїх своїх мандаринів, прийшов просити єго, Бірталя, збудувати пагоду на чотирнайцять поверхів, на подобу айфлевої вежі, то і тодї симпатичне лице артиста не заяснїло би більшим зачудованєм і радостию.

Дозволивши сьвященикови повторити принесену вість і пересьвідчивши ся, що богатство вже безпечно на него впало, він з одушевленєм кликнув:

— Яке щастє! Я повинен сейчас все розповісти Цецилиї. Чи позволите?

— Але як се можливе! — енерґічно заперечив сьвященик. — В таку хвилю зворушати вашу жінку!... Бог з вами, таж ви би єї убили!

Архітект поблїд.

— Ваша правда, — він притакнув — дякую вам. Тепер се несподіване щастє мене навіть полохає — продовжав він в зворушеню, ще раз переглядаючи вексель. — Дїстати маєток в таку хвилю, коли моя бідна жінка омлїває з болїв, коли она, може бути, на волоску від смерти — то страшно! Але коли все перемине гаразд, коли менї в тій хвили скажуть: „у вас дитина, Цецилії не грозить найменша небезпечність...." І до того всего богатство.... Нї, се було би надто гарно! О так, отче, менї з жінкою не приходило ся легко жити. Ради насущного хліба, я, артист, мусїв стати майже ремісником. Ви видите прецінь, що я мусїв будувати і то ще добре, коли діставав такі замовленя; ми дуже раді їм, хоч задля них мусимо розлучати ся з собою і нераз довго я мушу мучити ся на провінциї в лихих гостинницях. Представте собі, моя бідна Цецилія через цїлу зиму не могла мати анї одного нового убраня. Так єсть, ми порядно терпимо; але даю слово чести, що колиб менї в тій хвили сказали: „твоя жінка і дитина будуть здорові, лише під тим услівєм, коли ти сей вексель кинеш в огонь, я не завагав би ся анї минути!... Се нечайне щастє мене ляком переймає.

Архітект підписавши задумав ся.

— Більше як пів міліона, прошептав він.

— Я знов богатий, так як перше, коли властиво не був щасливим. Отже без сумніву щастє пізнав я аж тогди, коли опинив ся цїлком зруйнованим

І він так само; то вже за богато — подумав сьвященик.

— Що ви говорите? — докінчив він голосно. Ви тілько що говорили менї, що ваше житє не дуже то розкішне.

З комнати недужої роздав ся довгий переймаючий крик.

— Бідна Цецилія! — кликнув архітект, неначе божевільний вибігаючи з комнати.

Ніяково було лишати ся сьвященикови при таких обставинах, але не було иньшої ради, треба було ждати на поквітоване для Реноделя.

За чверть години Бірталь вернув ся.

— Она спокійнїйша, тепер далеко спокійнїйша — сказав він. — Женщини казали

— **Утопив ся** в Сяні в Гурку, повіта перемиского, 27-літний рибак Радваньский а тіло потопельника знайдено аж на другий день. Причиною була здаесь горівка, бо Радваньский після доходженя жандармериі був звістним пияком.

Самоубийство через утоплене. Дня 20 марта с. р. около 10 год. перед полуднем знайдено Еву Калик з Лагодова неживу в спусті берлиньского ставу в брідскім повіті. Причиною самоубийства має бути то, що чоловік самоубийниці зле обходив ся з нею.

— **Погорівші льви.** В Бон над Реном, вибух оногди огонь у великій сали реставрацийній, збудованій з дерева. В салі тій була також велика клітка, а в ній друга, в котрій було поміщених 5 львів, власність якоїсь францускої усмирительки львів. Огонь розширив ся так борзо, що бідні зьвірята не можна було ніяк уратувати. Перепуджені льви зачали страшно ревіти, а голос їх перепудив всїх людий в місті. Коло горіючої рест. врациї зібрала ся зараз велика товпа людий і всї з жалем слухали як голос королїв пустині щораз більше ослабав, аж наконець і замовк на завсїгди.

— **Ну, найли же ся!** З Праги доносять про таку, певно, що хиба дуже рідку і небувалу подію: В громаді Айле показав ся сими днями якийсь чужий пес, котрий був скажений і покусав навіть кілька псів. Пса убили і закопали в лїсї, а начальник громади зробив о тім зараз донесене до староства. Староство вислало до тої громади лїкаря повітового, а він пішов на місце, де пес був закопаний і хотів зробити обдукцию, щоби переконати ся, чи пес був дійстно скажений. Коли прийшли на місце показало ся, що пса вже хтось викопав. Сліди показали, що недалеко відтам ночували цигани. Они, видко, підглянули, що хтось закопував пса в лїсї, відкопали его, спекли і з'їли, бо на їх кочовиску знайдено всї пообгризані кости з упеченого скаженого пса. Чи циганам вийшло то на здоровле, чи они також показили ся — не знати. Здає ся, що они вже перед тим показили ся, коли ще відкопували та пекли стерво.

мені відійти; говорять, що моя присутність зворушує хору... Страшні женьщини!... Повитуха проста як полициян, а від служниці чути горівку, аж нудить... І щож ви на се скажете! Рано не було дома навіть двіста франків. І ще раз прошу, простіть, отче, ви здає ся згадували щось о поквітованю?

— Так єсть, от-тут прошу лише підписати ся.

— Я зле виразив ся — перебив ему молодий чоловік. — Ось вже чотири роки, як моє житє прегарне, тому що я люблю і мене люблять. То чувство помагає мені переносити всї злидні та удари судьби. А колиб не став я убогим, я нїколи би не дізнав ся був о любови Цецилії до мене і може бути нїколи не заволодів би еї чудовим серцем. Будьте щирі, отче, скажіть, як говорив о мені Ренодель?

— Як о молодім чоловіці... — затинаючи ся, почав сьвященик, добираючи мякших виразів — котрий не хорує на похибки свого віку і часом сам в них попадає.

— Простійше сказавши, як о марнотравнім розпустнику — перебив ему Анрі Біртель.

— Признаю ся вам, він сказав повну правду, коли хочете, я вам розкажу свою історию. Бути може, то позволить менї хоч на хвилю забути ту страшну трівогу о ту, що терпить в сусїдній комнаті.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 1 цьвітня. Pol. Corr. доносить, що петербургский кабінет вислав нове письмо до болгарского правительства в македоньскій справі. В письмі вказує, що македоньскі реформи не можуть бути переведені з причини безнастанних аґітаций революцийних комітетів. Письмо кінчить ся погрозою, що цїла одвічальність упаде на Болгарию, коли би показало ся, що она підпирає ворохобню.

Загреб 1 цьвітня. В часї оногдашних забурень увязнено 60 осіб, котрі доси ще сидять у вязници. Натомість випущено вже з вязниці редактора Радіца і провідника социялістів Широватку. Вчерашний день минув в Загребі спокійно. З причини уливного дощу нема небезпечности нового збіговища.

Будапешт 1 цьвітня. Сторонництво независимости відбуло вчера засїданє, на котрім ухвалило вести обструкцию також против буджетової провізориї, аби в той спосіб приневолити правительство до неконституцийного полагодженя буджетових справ і викликаня т.з. стану „без права“.

Константинополь 1 цьвітня. Македоньскі шайки висадили у воздух динамітом зелїзничий міст під стацию Мустафа-паша. Комунікация з Константинополем перервана.

Софія 1. цьвітня. Данев зложив новий кабінет, до котрого війшли всї давні міністри крім Паприкова, на котрого місце вступив полк. Баков.

Надіслане

Виданя
Руского педаґоґічного Товариства.
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Виданя без образків.

***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40сот. **Др. Л. Кельнер:** Коротка істория педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене виданє 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот., ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки руской мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок з р.** 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олімпія 40 с. **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзіньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с **Віра Лебедова:** Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р:** Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л Кримский:** Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповіданя І. часть 30 с.; опр. 44 с. ***МартаБорецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан:** На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой:** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покараня Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї,** Короленского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки,** Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Ч. В. 25.519.

Оповіщене.

З днем 1-го мая с. р. відкриває ся краєву школу молочарску в Староміcтю під Ряшевом. Наука зачне ся практичним низшим курсом молочарским, котрий має на цїли фахове образоване управителїв і помічників для ручних молочарень і буде в сїм роцї тревати **від 1-го мая до 31-го серпня.**

Ученики, приняті на низший курс молочарский, дістануть поміщене і удержане в заведеню за оплатою 120 корон. Незасібні ученики не вносять нїяких оплат, се значить, дістають безплатно в заведеню поміщене і харч на час треваня курсу.

Поданя о приняте на низший курс молочарский в краєвій школї молочарскій має ся вносити найпізнїйше **до 25-го цьвітня с. р.** до Виділу краєвого. До поданя, котре є вільне від стемпля, треба долучити:

1) метрику, доказуючу, що кандидат скінчив 17 рік житя;
2) сьвідоцтво шкільне з укінченя народної школи;
3) сьвідоцтво здоровля і сьвідоцтво норовственности;
4) сьвідоцтво убожества, сли кандидат убігає ся о приняте на молочарский курс на кошт фонду краєвого.

З Виділу краєвого Королївства Галичини і Володимириї разом
з Великим Княвівством Краківским.

У Львові, дня 30 марта 1903.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).